

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia del País Vasco – Hiszpania) – E/ Subdelegación del Gobierno en Álava

(Sprawa C-193/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi — Ograniczenie prawa wjazdu i pobytu uzasadnione ze względów porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego — Wydalenie ze względów porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego — Zachowanie stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa — Zagrożenie rzeczywiste i aktualne — Pojęcie — Obywatel Unii zamieszkujący w przyjmującym państwie członkowskim, w którym odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną za popełnienie kolejnych przestępstw niegodziwego traktowania dzieci w celach seksualnych)

(2017/C 293/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Álava

Sentencja

Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG, należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, że w chwili wydania decyzji o wydaleniu dana osoba przebywa w zakładzie karnym bez szansy na zwolnienie w bliskiej przyszłości, nie wyklucza, by jej zachowanie ewentualnie stanowiło dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa przyjmującego państwa członkowskiego zagrożenie o rzeczywistym i aktualnym charakterze.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Verden – Niemcy) – Ute Kleinsteuber/Mars GmbH.

(Sprawa C-354/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Polityka społeczna — Dyrektywa 2000/78/WE — Artykuły 1, 2 i 6 — Równe traktowanie — Zakaz dyskryminacji ze względu na płeć — Świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego — Dyrektywa 97/81/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy — Klauzula 4 pkt 1 i 2 — Metody obliczania wartości nabytych uprawnień emerytalnych — Przepisy państwa członkowskiego — Odmienne traktowanie pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy)

(2017/C 293/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Arbeitsgericht Verden

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Ute Kleinsteuber

Strona pozwana: Mars GmbH

Sentencja

- 1) Wykładni klauzuli 4 pkt 1 i 2 Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy, zawartego w dniu 6 czerwca 1997 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy zawartego przez UNICE, CEEP i ETUC, ze zmianami, oraz art. 4 dyrektywy 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które dla celów obliczenia wartości świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego wprowadza rozróżnienie między częścią wynagrodzenia za pracę przypadającą poniżej podstawy wymiaru składki na ustawowe ubezpieczenie emerytalne i częścią wynagrodzenia przypadającą powyżej tej podstawy, przy czym w odniesieniu do przychodów z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy nie przewidują, że w pierwszej kolejności obliczane jest wynagrodzenie, jakie byłoby należne za porównywalne zatrudnienie w pełnym wymiarze czasu pracy, następnie w odniesieniu do tego wynagrodzenia ustalane są części przypadające poniżej i powyżej podstawy wymiaru składki, a na końcu ustalona proporcja stosowana jest do obniżonego przychodu z pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy.
- 2) Wykładni klauzuli 4 pkt 1 i 2 rzeczonego porozumienia oraz art. 4 dyrektywy 2006/54 należy dokonywać w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które dla celów obliczenia wysokości pracowniczego świadczenia emerytalnego pracownicy, która była zatrudniona częściowo w pełnym, a częściowo w niepełnym wymiarze czasu pracy, przyjmuje jednolity wskaźnik wymiaru zatrudnienia dla całego okresu trwania stosunku pracy, pod warunkiem że owa metoda obliczania wysokości świadczenia emerytalnego nie narusza zasady pro rata temporis. Do sądu odsyłającego należy ustalenie, czy jest tak w danym wypadku.
- 3) Wykładni art. 1, 2 oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy należy dokonywać w ten sposób, iż przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu prawa krajowego, które przewiduje ustalenie wysokości świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego w oparciu o proporcję okresu zatrudnienia do okresu liczonego od początku zatrudnienia do momentu osiągnięcia ustalonego wieku emerytalnego w ramach ustawowego systemu ubezpieczenia emerytalnego, i jednocześnie ustala limit lat pracy podlegających uwzględnieniu dla celów świadczenia emerytalnego.

(¹) Dz.U. C 350 z 26.9.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 13 lipca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret – Dania) – Assens Havn/Navigators Management (UK) Limited

(Sprawa C-368/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia — Ustawodawstwo krajowe ustanawiające na rzecz osoby poszkodowanej, pod pewnymi warunkami, prawo do wytoczenia powództwa bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi osoby odpowiedzialnej za spowodowanie wypadku — Klauzula prorogacyjna uzgodniona pomiędzy ubezpieczycielem i sprawcą szkody]

(2017/C 293/13)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Assens Havn

Strona przeciwna: Navigators Management (UK) Limited